

Kapitola 5

CÍTÍM MRAVENČENÍ v každém nervovém zakončení. Pevně sevřu sklenici a upřu pohled na horní polici baru. Zavládne tu ticho. Znepokojivé ticho. Dívám se před sebe, srdce mi buší v krátkém staccatovém rytmu, a když se opatrně podívám na obě strany, aniž bych otočila hlavu, vidím, jak všichni v mém zorném poli hledí upřeně ke dveřím – oči vytřeštěné, ústa otevřená, nikdo ani nepípne.

„Myslím, že jste byl požádán, abyste odešel.“ Z Beckerova tónu je cítit výhrůžka, proti které bych se neodvážila postavit ani já. Pohled upřu na sklenici s vínem a hrozí, že ji každou chvíli rozmáčknu. Musím se pokusit uvolnit své sevření, ale ta sklenice jako by ale byla to jediné, co mi zabraňuje se v narůstajícím panickém záchvatu skutálet z barové židle přímo na zem.

„Kdo sakra jste?“ David se automaticky začne bránit a mě to vůbec nepřekvapuje. Je mi jasné, že jakmile se otočím, uvidím před sebou Beckera v parádním obleku, s dokonalým účesem a s brýlemi spočívajícími na špičce jeho dokonalého nosu. David se musí cítit ohrožený. Žádný muž není příznivcem Beckerovy hříšné krásy.

Znovu se napiju vína, ačkoliv vím, že musím přestat pít. Srovnat se s Davidem je jedna věc, Becker je ovšem úplně jiná liga co se síly vůle týče. Rozhodně mi nepomůže, když se opiju do němoty.

Ticho je přímo hmatatelné a všichni na nás soustředí plnou pozornost.

„Do toho, kdo jsem, ti nic není.“ Slyším za sebou rovnoměrné Beckerovy kroky, přibližují se ke mně, a vidím před sebou Paula, jak ho sleduje, zatímco se ke mně něco nebo *někdo* zezadu blíží. Ten *někdo* je vysoký. Koutkem oka ho zahlédnu, jak se posadí na stoličku vedle mě, koleno kousek od toho mého. „Haig na led, prosím.“

Cítím, jak se David za mnou ošívá, teď ovšem nejsem v pozici, kdy bych mohla situaci jakkoli ovlivnit. Nejradši bych jim oběma urázla koule, jenom se nedokážu rozhodnout, kterému z nich chci ublížit víc. „Co tady děláš?“ zasyčím koutkem pusy a odmítám se na něj podívat.

„Dal jsem ti spoustu času, abys přišla k rozumu,“ prohlásí věčně a sebejistota z něj přímo číší. „Ten čas právě vypršel.“

„To nemyslíš vážně?“

„Nikdy v životě jsem to s ničím nemyslel víc vážně. Ani s mistry umění. Ani s nedocenitelnými poklady. Dokonce ani s Glorií, a ty víš, co cítím ke svému drahocennému, nedocenitelnému Astonu.“ Už se nedokážu dál ovládnout a podívám se mu přímo do očí. Obličej má vážný a bez výrazu. Paul mu tiše podá sklenku a on ji zvedne na znamení díky. Pak si pořádně lokne a upře na mě pohled svých oříškových očí. „Vypadá to, že bývalí partneři jsou dnes na lovu, takže řekněme, že všechno je ještě *vážnější*.“ Dál se tváří netečně, i když cítím hrozbu, která z něj vyzařuje. „Já to nevzdám, Eleanor.“ Otočí se na Davida, který stojí tiše za námi a nejspíš nevěřicně zírá. „Ty jsi ještě tady?“

„Kdo sakra jste?“ vyprskne znovu můj bývalý, cítím cosi mezi vztekem a upřímnou zvědavostí, a pokouší se urovnat si košili promáčenou vínem.